

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.cat

Subscripcions: 902 131 025.

L'atenció als subscriptors serà de 9:00 a 14:00 hores.
subscripcions@eltemps.cat

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpci Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milian.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton
Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyis, Muriel Casals,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert
Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Alfons Llorenç, Glòria
Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Anna Ballbona, Marina Espasa, David Garrido, Ricard
González, Joan Antoni Guerrero, Rosanna Melià, Pelai
Pagès, Òscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Josep
Piera, Carles Pont, Montserrat Serra, Lluç Soler, Nicolàs
Tomàs, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Arnas, Arnau Figueras.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Fer, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa.

Subscripcions: Sumpci Palau.

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà:
mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap
altra mena, sense permís de l'editor.

Saltar pantalla

Finalment i quasi contra pronòstic, Artur Mas i Oriol Junqueras han estat capaços de recompondre el seu pacte de legislatura amb un nou acord que el president de la Generalitat ha considerat “de síntesi”. De síntesi en el desacord. No hi haurà eleccions al març, com exigia Junqueras, i tampoc hi haurà una llista unitària, com demanava Mas. Però Convergència i Esquerra continuaran fent-se costat fins al 27 de setembre, data de les pròximes eleccions. Mentrestant, negociaran els pressupostos del 2015 i el Govern aprovarà, amb la majoria parlamentària necessària, una sèrie de lleis que avançaran en les estructures considerades d'*Estat* i també algunes altres que reforçaran el denominat *front social*. L'aportació *civil* –d'Òmnium, l'Assemblea i l'Agrupació de Municipis per la Independència– ha estat determinant per arribar a un final aparentment feliç.

Hi ha satisfacció justificada, doncs, en el món sobiranista. I ferides que encara supuren. Perquè és del tot constatable que cada vegada costa més saltar pantalla. Va ser complicat que Mas i Junqueras arribaren plegats a la consulta del 9 de novembre. Ara les discrepàncies encara han estat més fortes. Si Convergència i Esquerra coincideixen en l'objectiu final –la independència– i són conscients de la responsabilitat que han assumit davant centenars de milers de catalans, per què ho compliquen tot tant? Per què s'acosten tant cada vegada a l'abisme?

Hi ha un problema de fons que aquest darrer pacte tampoc ha resolt. Des del mes d'agost les relacions entre els dos líders polítics s'han deteriorat de manera dràstica. Tots dos se senten enganyats i tots dos desconfien profundament l'un de l'altre. En les darreres setmanes fins i tot l'un i l'altre han arribat a considerar-se mútuament més “part del problema” que no “solució”. I no és una qüestió personal, que no entendria ningú. Són sentiments i malestares compartits per molts dirigents i militants dels dos partits. Que no s'han tancat, ni de bon tros, amb l'acord.

Si el procés sobiranista ha de continuar i s'ha d'encarrilar per arribar a constituir un Estat propi, totes aquestes reserves i malfiances han de quedar enrere. És tan difícil com necessari. Perquè només des de l'acord entre els dos principals partits sobiranistes es pot animar i implicar la societat civil necessària, i es pot convèncer els indecisos que decantaran la balança. En la mateixa intenció, cal reconèixer que les dues grans entitats que representen aquest anhel, Òmnium i l'Assemblea, han actuat amb responsabilitat i eficàcia. Gràcies a totes dues, aquesta vegada, malgrat totes les dificultats, ha estat possible salvar la situació i saltar pantalla.

Als nostres lectors

L'escàndol que no s'atura

El somni de l'AVE a Espanya és un malson. La construcció d'una xarxa d'alta velocitat que té com a objectiu “estructurar territorialment l'Estat” –és a dir, unir Madrid amb totes les “capitals de província”– és l'error inversor més greu de la democràcia. L'“estructuració” que se'n derivarà és una fal·làcia i el rendiment real en el transport de persones i mercaderies, una insensatesa. Aquesta setmana Gemma Aguilera desvela les mentides d'Adif, que no vol donar les dades de l'AVE segregades per estacions perquè l'escàndol que amaguen és enorme. Adif i RENFE estan a tocar de la fallida perquè el Govern de Rajoy persisteix en una obra colossal que les portarà a la ruïna. Unes dades, del 2013 i el 2014, que EL TEMPS publica en exclusiva.